GENERALINIO ADVOKATO
M. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA IŠVADA,
pateikta 2016 m. gruodžio 8 d.[1]

Byla C-527/15

Stichting Brein
prieš
Jack Frederik Wullems, veikiantį „Filmspeler“ vardu

(Rechtbank Midden-Nederland (Midden-Nederland pirmosios instancijos teismas, Nyderlandai)
pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Autorių teisės ir gretutinės teisės — Informacinė visuomenė — Sąvoka „viešas paskelbimas“ — Atgaminimo teisė — Išimtys ir apribojimai“

1. Autorių teisė leisti paskelbti viešai jų kūrinius, saugoma Direktyvos 2001/29/EB[2] 3 straipsnyje, būtų pažeista nuorodomis iš vienos interneto svetainės į kitą, jeigu nebūtų nustatyta būtina pusiausvyra tarp intelektinės nuosavybės ir laisvo informacinės visuomenės vystymosi. Šiomis aplinkybėmis hipersaitai[3] sudaro vieną iš esminių interneto dalių, kurios yra būtinos naršyti interneto svetainėse, bet jais taip pat galima pažeisti autorių teises.

2. Teisingumo Teismas, kuris jau kelis kartus sprendė dėl viešo paskelbimo sąvokos[4], visai neseniai priėmė esminį sprendimą[5], kad būtų galima nustatyti, ar ši sąvoka, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 2001/29, apima hipersaito įkėlimą į interneto svetainę, iš kurios daromos nuorodos į kitas svetaines su pateiktais be savininkų leidimo paskelbtais skaitmeniniais duomenimis[6], prie kurių naudotojas prieina paprasčiausiai paspausdamas hipersaito nuorodą.

3. Nagrinėjamame prašyme priimti prejudicinį sprendimą *Rechtbank Midden-Nederland* (Midden-Nederland pirmosios instancijos teismas, Nyderlandai) pateikti pirmasis ir antrasis prejudiciniai klausimai iš dalies sutampa su tais, dėl kurių priimtas 2016 m. rugsėjo 8 d. Sprendimas *GS Media*. Nyderlandų teismas, kuris žinojo, kad ši byla nagrinėjama Teisingumo Teisme, ketino sustabdyti bylos nagrinėjimą, kol Teisingumo Teismas priims sprendimą. Tačiau vis dėlto jis

1 — Originalo kalba: ispanų.

2 — 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001, p. 10; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 230).

3 — Sąvokos „nuoroda hipertekstu“ ir „hipersaitas“ vartojamos kaip „nuorodos“ sinonimai. Programavimo kalbose ir elektroniniuose dokumentuose abi sąvokos yra susijusios su ryšiu tarp įvairių informacijos segmentų, nes kai jie aktyvuojami, sujungiami tekstų, vaizdų, garso arba vaizdo mazgai ar blokai.

4 — Dėl nuorodų ir viešo paskelbimo sąvokos, kalbant apie kūrinius, kuriuos galima pasiekti kitose interneto svetainėse, žr. 2014 m. vasario 13 d. Sprendimą *Svensson ir kt.* (C-466/12, EU:C:2014:76). 2014 m. spalio 21 d. Nutartyje *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315) Teisingumo Teismas pagrindė savo argumentus vadinamąja *framing* technika, kuria naudojantis naudotojai pasiunčiami į kitą svetainę, kurioje kūrinys pasirodo, ir sudaromas įspūdis, kad jis sudaro svetainės, kurioje yra ši nuoroda, turinį.

5 — 2016 m. rugsėjo 8 d. Sprendimas *GS Media* (C-160/15, toliau – Sprendimas *GS Media*, EU:C:2016:644).

6 — Nors galiojančiuose teisės aktuose šioje srityje vartojamas terminas „kūrinys“, vienodai vartosiu žodžių junginį „skaitmeniniai duomenys“, kurie abu šiomis aplinkybėmis reiškia autorių teisių saugomus darbus.

nusprendė kreiptis į Teisingumo Teismą prieš jam priimant Sprendimą *GS Media*, nes manė[7], kad yra tam tikrų skirtumų tarp abiejų bylų: reikšmingiausias skirtumas yra tai, kad „nagrinėjamu atveju J. F. Wullems neįkėlė hipersaitų į savo interneto svetainę, bet įdiegė priedus su hipersaitais savo multimedijos skaitytuve <…>“.

4. Jeigu, kaip siūlau, Sprendimas *GS Media* būtų taikomas nagrinėjamai bylai, pakaktų pasiremti iš jo kylančia teismo praktika, vėliau išanalizuoti, ar multimedijos skaitytuvo su programiniu pakeitimu (su priedais arba *add-ons*), kuris galutinį vartotoją nusiunčia į interneto svetaines su skelbiamais skaitmeniniais duomenimis be autorių teisių savininko leidimo, prekyba taip pat yra viešas paskelbimas.

5. Be to, teismas *a quo* išsakė kitų abejonių (trečiasis ir ketvirtasis klausimas), kurios susijusios ne tiek su technine ar atgaminimo priemonėmis, kiek su autorių teisių apsauga ir atvirkštinio elgesio neteisėtumu – kai galutinis gavėjas nuolat (*streaming*)[8] ir be savininko leidimo gauna saugomus elektroninius duomenis, prie kurių prieina per hipersaitus.

I – Teisinis pagrindas Direktyva 2001/29

6. Valstybių narių teisinės sistemos intelektinės nuosavybės srityje iš esmės yra suderintos Direktyvoje 93/98/EEB[9], vėliau iš dalies pakeistoje ir panaikintoje Direktyvos 2006/116/EB[10], kurioje buvo kodifikuotos ankstesnės redakcijos. Vienu iš šių pakeitimų, padarytų Direktyvoje 2001/29, buvo siekiama sureguliuoti autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugą vadinamojoje informacinėje visuomenėje.

7. Pagal šios direktyvos 23 konstatuojamąją dalį:

„Ši direktyva turėtų dar labiau suderinti autoriaus teisę viešai paskelbti kūrinį. Ši teisė turėtų būti suprantama plačiai, kaip apimanti bet kokį viešą paskelbimą visuomenės nariams, nesantiems toje vietoje, iš kurios skelbiama. Ši teisė turėtų apimti bet kokį kūrinio transliavimą ar retransliavimą laidais ar bevielėmis priemonėmis, įskaitant transliavimą per radiją ar televiziją. Ši teisė neturėtų būti taikoma jokiems kitiems veiksmams.“

8. 27 konstatuojamojoje dalyje sakoma:

„Vien tik fizinių priemonių teikimas viešam paskelbimui savaime nereiškia viešo paskelbimo pagal šią direktyvą.“

9. Pagal 31 konstatuojamąją dalį:

„Turi būti išlaikyta derama pusiausvyra tarp įvairių kategorijų teisių turėtojų teisių ir interesų, taip pat tarp įvairių kategorijų teisių turėtojų ir saugomų objektų naudotojų. Valstybių narių nustatytos ir šiuo metu egzistuojančios išimtys ir teisių apribojimai turi būti iš naujo įvertinti atsižvelgiant į naują elektroninę terpę. <…>“

7 — Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą 6.14 punktas.

8 — Dėl elektroninių duomenų (paprastai garso ir vaizdo) gavimo nuolat arba *streaming* (t. y. jų neįrašant arba nenukopijuojant į įvairius atminties prietaisus, bet tik į duomenų *buffer* (kaupas arba laikinojo laikymo vieta)) Teisingumo Teismas priėmė 2013 m. kovo 7 d. Sprendimą *ITV Broadcasting ir kt.* (C-607/11, EU:C:2013:147).

9 — 1993 m. spalio 29 d. Tarybos direktyva 93/98/EEB dėl autorių ir gretutinių teisių apsaugos terminų suderinimo (OL L 290, 1993, p. 9; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 141).

10 — 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/116/EB dėl autorių ir tam tikrų gretutinių teisių apsaugos terminų (OL L 372, 2006, p. 12).

10. 33 konstatuojamoji dalis išdėstyta taip:

„Išimtinei atgaminimo teisei turėtų būti taikoma išimtis siekiant leisti tam tikrus laikino atgaminimo veiksmus, kurie yra trumpalaikiai arba atsitiktiniai atgaminimai, sudarantys neatskiriamą ir esminę technologinio proceso dalį ir atliekami tik tam, kad tarpininkas galėtų užtikrinti veiksmingą perdavimą tinkle tarp trečiųjų asmenų, arba tam, kad paskui būtų teisėtai pasinaudota kūriniu ar kitu objektu. Atitinkami atgaminimo veiksmai patys savaime neturėtų turėti atskiros ekonominės vertės. Jei jie atitinka šiuos reikalavimus, ši išimtis turėtų būti taikoma veiksmams, leidžiantiems peržvalgą, taip pat saugojimą tarpinėje atmintyje, įskaitant tuos veiksmus, kurie leidžia perdavimo sistemoms veiksmingai veikti, kad būtų gauti duomenys apie informacijos naudojimą, jeigu tik tarpininkas nekeičia informacijos ir nesikiša į teisėtą, plačiai pripažintą ir taikomą šioje komercinėje veikloje technologijos naudojimą. Naudojimas turėtų būti laikomas teisėtu tais atvejais, kai leidžia teisių turėtojas arba neriboja įstatymas.“

11. 2 straipsnyje „Atgaminimo teisė“ nustatyta:

„Valstybės narės nustato išimtinę teisę leisti arba uždrausti tiesiogiai ar netiesiogiai, laikinai ar nuolat bet kuriuo būdu ir bet kuria forma atgaminti visą arba iš dalies:

a) autoriams – savo kūrinius;

<…>.“

12. Šios direktyvos 3 straipsnio „Teisė viešai paskelbti kūrinius ir teisė kitus objektus padaryti viešai prieinamus“ 1 dalis išdėstyta taip:

„1. Valstybės narės nustato autoriams išimtinę teisę leisti arba uždrausti bet kokį savo kūrinių viešą skelbimą laidais ar bevielėmis ryšio priemonėmis, įskaitant savo kūrinių padarymą viešai prieinam[ų] tokiu būdu, kad visuomenės nariai galėtų juos pasiekti individualiai pasirinktoje vietoje ir pasirinktu laiku.“

13. Reguliuojant „Išimtis ir apribojimus“ (kaip pavadintas 5 straipsnis), susijusius su atgaminimu, skelbimu viešai ir platinimu, 5 straipsnio 1 ir 5 dalyse nurodoma:

„1. 2 straipsnyje minėtiems laikiniems atgaminimo veiksmams, kurie yra trumpalaikiai arba atsitiktiniai ir kartu – būtina bei svarbi technologinio proceso dalis, kurių vienintelis tikslas yra sudaryti sąlygas:

a) tarpininkui perduoti tinkle tretiesiems asmenims arba

b) teisėtai naudoti

kūrinį ar kitą objektą, ir kurie atskirai nėra ekonominiu atžvilgiu svarbūs, 2 straipsnyje nustatytos atgaminimo teisės netaikomos.

<…>

5. Šio straipsnio 1, 2, 3 ir 4 dalyse nustatytos išimtys ir apribojimai taikomi tik tam tikrais specialiais atvejais, kurie neprieštarauja įprastiniam kūrinio ar kito objekto naudojimui ir nepagrįstai nepažeidžia teisėtų teisių turėtojų interesų.“

II – Faktinės bylos aplinkybės ir prejudiciniai klausimai

14. *Stichting Brein* yra autorių teisių ir gretutinių teisų apsaugos fondas. Tarp jo steigėjų yra vaizdo ir garso laikmenų gamintojų, importuotojų, filmų gamintojų ir platintojų, multimedijos gamintojų ir leidėjų asociacijos.

15. J. F. Wullems per įvairias interneto svetaines (tarp kurių jo paties interneto svetainę *www.filmspeler.nl*) siūlė visuomenei multimedijos vaizdo ir garso skaitytuvų įvairius modelius [11], platinamus komerciniu pavadinimu „filmspeler“. Šis įrenginys yra naudojamas kaip tarpinė dalis tarp vaizdo šaltinio arba garso signalų ir televizijos aparato. Neatsižvelgiant į technines ypatybes, kurios skiria šiuos modelius, jų veikimo būdas iš esmės vienodas: prijungus vaizdo ir garso skaitytuvą prie interneto ir vartotojo ekrano (pavyzdžiui, televizoriaus), naudojant srautinį siuntimą arba *streaming* šiame ekrane gali būti atkuriami vaizdai ir garsai iš portalo arba interneto svetainės.

16. Filmų skaitytuvo aparatinę įrangą (*hardware*) galima gauti iš įvairių tiekėjų. Šiuose aparatuose J. F. Wullems įdiegdavo atviro kodo programinę įrangą XBMC, dėl kurios paprastai aptarnaujamoje ir bet kur naudojamojoje naudotojo sąsajoje (*user interface*) per meniu struktūras gali būti ištraukiami duomenys. Be to, XBMC programinės įrangos naudotojo sąsajoje J. F. Wullems įdiegdavo priedus (*add-ons*), t. y. atskirą programinę įrangą, sukurtą trečiųjų asmenų ir laisvai prieinamą internete.

17. Šiuose prieduose būdavo hipersaitų, jų nuorodas spustelėjus būdavo nusiunčiama į trečiųjų asmenų srautinio siuntimo interneto svetaines, kuriose – teisių turėtojams leidus arba ne – filmai, serialai ir (tiesioginės) sporto varžybos buvo padaryti laisvai prieinami. Skaitmeninių duomenų nuskaitymas automatiškai prasidėdavo vos tik spustelėjus ant atitinkamo hipersaito nuorodos [12].

18. Keturiolikoje priedų [13] buvo pateikiama nuorodų į interneto svetaines, kuriose be teisių turėtojų leidimo filmai, serialai ir (tiesioginės) sporto varžybos buvo padaryti laisvai prieinami. Kituose prieduose buvo pateikiama nuorodų į srautinio siuntimo interneto svetaines, kuriose filmai, serialai ir (tiesioginės) sporto varžybos buvo padaryti laisvai prieinami teisių turėtojams leidus [14].

19. J. F. Wullems neturėjo jokios įtakos priedams ir jų nekeitė, o naudotojai taip pat galėjo juos patys įdiegti savo vaizdo ir garso skaitytuvuose. Savo portale (*www.filmspeler.nl*) ir trečiųjų asmenų interneto svetainėse J. F. Wullems reklamavo tuos produktus, pateikdamas tokius reklaminius teiginius:

„– Daugiau niekuomet nereikės mokėti už filmus, serialus ir sportą, galima tiesiogiai žiūrėti be reklamos ir laukimo (jokių išlaidų abonementui, junkis ir žiūrėk). *Netflix* yra praeitis!

– Filmus, serialus ir sportą žiūrėti nemokamai, neprivalant už tai mokėti? Kas to nenori?!

– Su mūsų optimizuota programine įranga XBMC daugiau niekada nebereikės eiti į kino teatrą. Su XBMC nemokami filmai ir serialai HD formatu – įskaitant filmus, neseniai rodytus kino teatruose.“

20. 2014 m. gegužės 22 d. *Stichting Brein* pareikalavo, kad J. F. Wullems nustotų parduoti vaizdo ir garso skaitytuvus. 2014 m. liepos 1 d. šis fondas kreipėsi į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą prašydamas, kad jam būtų nurodyta nutraukti nagrinėjamų aparatų prekybą ir pateikti hipersaitus, kuriuose kūriniai, saugomi autorių teisių, neteisėtai padaryti laisvai prieinami naudotojams.

11 — Modeliai pavadinimais „Filmspeler X5 fully loaded“, „Filmspeler Compleet (Raspberry pi)“, „Minix Neo X7“, „Filmspeler X90 fully loaded“ ir „Turbo Sd/usb configuratie“.

12 — Taigi vartojant elektroninį žargoną kalbama apie „giliuosius hipersaitus“ (*deep hyperlinks*), o ne paprastus hipersaitus, nusiunčiančius į pirminį interneto svetainių puslapį.

13 — Šiuo atveju kalbama apie priedus *1Channel*, *Glow movies HD*, *Go Movies*, *Icefilms*, *Mashup*, *Much Movies*, *Much Movies HD*, *Istream*, *Simply Movies*, *Simply Player*, *Yify Movies HD*, *Ororo.tv*, *Teledunet.com* ir *Go TV*.

14 — T. y. *Youtube*, *Sports illustrated*, *uitzending gemist*, *Music video box*, *Vimeo*, ESPN 3, RTLXL, *SkyFM* ir *Soundcloud*.

21. Grįsdamas savo reikalavimus fondas ieškovas teigė, kad parduodamas skaitytuvą „filmspeler“ J. F. Wullems atliko „viešą paskelbimą“ ir pažeidė *Auteurswet* (Nyderlandų autorių teisių įstatymas 1 ir 12 straipsnius bei *Wet op de Naburige Rechten* (Gretutinių teisių įstatymas) 2, 6, 7a ir 8 straipsnius.

22. Anot *Rechtbank Midden-Nederland* (Midden-Nederland pirmosios instancijos teismas), nacionalinės teisės nuostatas, kuriomis remiamasi byloje, reikia aiškinti atsižvelgiant į Direktyvos 2001/29 3 straipsnį, kuris jomis perkeliamas į Nyderlandų teisę. Kadangi pagrindinės bylos šalys nesutaria dėl to, ar J. F. Wullems multimedijos skaitytuvų pardavimas reiškia „naują visuomenės dalį“, kaip ji suprantama pagal Teisingumo Teismo praktiką, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nemano, kad Sprendime *Svensson ir kt.*[15] ir Nutartyje *BestWater International*[16] nėra pakankamai informacijos šiam ginčui išspręsti. Jam kyla pagrįsta abejonė, ar tai yra viešas paskelbimas, kai kūrinys jau buvo paskelbtas anksčiau, bet be autorių teisių turėtojo leidimo.

23. Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme J. F. Wullems remiasi argumentu, kad autorių teisių saugomų kūrinių srautinis siuntimas iš neteisėto šaltinio patenka į Nyderlandų autorių teisių įstatymo 13 straipsnio a punkte numatytą išimtį. Kadangi šį straipsnį reikia aiškinti atsižvelgiant į Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalį, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Teisingumo Teismas kol kas dar nėra priėmęs sprendimo dėl minėtos direktyvos 5 straipsnio reikalavimo „naudoti teisėtai“.

24. Šiomis aplinkybėmis *Rechtbank Midden-Nederland* (Midden-Nederland pirmosios instancijos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos klausimus prejudiciniam sprendimui priimti:

„1. Ar Direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių 3 straipsnio 1 dalį reikia aiškinti taip, kad „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą, yra tuomet, kai asmuo parduoda produktą (multimedijos skaitytuvą) su įdiegtais priedais su hipersaitais į interneto svetaines, kuriose autorių teisių saugomi kūriniai, pavyzdžiui, filmai, serialai ir (tiesioginės) sporto varžybos, buvo padaryti tiesiogiai prieinami neturint teisių turėtojų leidimo?

2. Ar šiuo atveju yra skirtumas, jei:

— autorių teisių saugomi kūriniai prieš tai apskritai dar nebuvo paskelbti arba teisių turėtojams leidus internete buvo paskelbti tik abonentams?

— priedai su hipersaitais į interneto svetaines, kuriose be teisių turėtojų leidimo autorių teisių saugomi kūriniai padaryti internete laisvai prieinami, o naudotojai multimedijos skaitytuve juos gali įdiegti ir patys?

— visuomenė gali prieiti prie interneto svetainių, taigi ir prie be teisių turėtojų leidimo padarytų viešai prieinamų autorių teisių saugomų kūrinių, ir be multimedijos skaitytuvo?

3. Ar Autorių teisių direktyvos 5 straipsnį reikia aiškinti taip, kad „viešo paskelbimo“, kaip jis suprantamas pagal šio straipsnio 1 dalies b punktą, nėra, kai galutinis naudotojas, siųsdamas srautu autorių teisių saugomą kūrinį iš trečiojo asmens interneto svetainės, kurioje šis autorių teisių saugomas kūrinys siūlomas neturint teisių turėtojo (-ų) leidimo, laikinai jį atgamina?

15 — 2014 m. vasario 13 d. sprendimas (C-466/12, EU:C:2014:76).

16 — 2014 m. spalio 21 d. nutartis (C-348/13, EU:C:2014:2315).

4. Jei atsakymas į trečiąjį klausimą būtų neigiamas: ar tokiu atveju laikinas atgaminimas, kurį atlieka galutinis naudotojas, siųsdamas srautu autorių teisių saugomą kūrinį iš interneto svetainės, kurioje šis autorių teisių saugomas kūrinys siūlomas neturint teisių turėtojo (-ų) leidimo, išlaiko „trijų pakopų patikrinimą“, numatytą Autorių teisių direktyvos (Direktyva 2001/29/EB) 5 straipsnio 5 dalyje?“

III – Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

A – *Procesas*

25. Nutartis dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą Teisingumo Teismo kanceliarijoje gauta 2015 m. spalio 5 dieną.

26. Rašytines pastabas per Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnyje numatytą terminą pateikė šalys pagrindinėje byloje, Ispanijos, Prancūzijos, Italijos, Portugalijos vyriausybės ir Europos Komisija.

27. Per 2016 m. rugsėjo 29 d. buvo išklausyti *Stichting Brein*, J. F. Wullems, Ispanijos vyriausybės ir Europos Komisijos atstovai.

B – *Argumentai*

1. Dėl pirmojo ir antrojo prejudicinių klausimų

28. *Stichting Brein*, taip pat Ispanijos, Prancūzijos, Italijos ir Portugalijos vyriausybės siūlo atsakyti į pirmąjį klausimą teigiamai ir mano, kad antrojo klausimo trijose įtraukose nurodytos vertinimo sąlygos neturi reikšmės. Jie mano, kad nagrinėjamoje byloje įgyvendintos dvi kumuliacinės sąlygos, įtvirtintos Teisingumo Teismo praktikoje, t. y. „skelbimas“ ir „viešai“ [17].

29. Šioje teismo praktikoje Teisingumo Teismas pakartojo, kad sąvoką „skelbimas“ reikia aiškinti plačiai“ [18], *Stichting Brein* ir minėtos vyriausybės mano, jog aparatas „filmspeler“ sukelia „padarymo prieinamų“ viešai, todėl ir „skelbimo“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, padarinių. Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad kai interneto svetainėje pateikiama nuorodų, kurias spustelėjus tampa prieinami saugomi kūriniai, kitoje interneto svetainėje prieinami be jokių apribojimų, pirmosios svetainės naudotojams suteikiamas tiesioginis priėjimas prie minėtų kūrinių [19], o tai, ar jie šia galimybe pasinaudojo, neturi lemiamos reikšmės [20].

30. *Stichting Brein* teigimu, nesvarbu tai, kad ne J. F. Wullems padaro hipersaitus prieinamus viešai, o ūkio subjektai, siūlantys priedus. Prancūzijos vyriausybė pažymi du aspektus: a) visuomenės dalį, kuriai buvo iš pradžių viešai skelbiami saugomi kūriniai, sudarė vien televizijos kanalų, kuriems buvo leista rodyti atitinkamas programas, abonentai; ir b) interneto svetainė, kurioje patalpinti ginčijami kūriniai, buvo saugoma įvairių priėjimo apsaugos priemonių, kaip tai matyti iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą. Šiomis aplinkybėmis Ispanijos vyriausybė pažymi būtinybę atsižvelgti į potencialius, dabartinius ir būsimus naudotojus [21].

17 — 2013 m. kovo 7 d. Sprendimo *ITV Broadcasting ir kt.* (C-607/11, EU:C:2013:147) 21 ir 31 punktai.

18 — 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764) 36 punktas ir 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 y C-429/08, EU:C:2011:631) 186 punktas.

19 — 2014 m. vasario 13 d. Sprendimo *Svensson ir kt.* (C-466/12, EU:C:2014:76) 18 punktas.

20 — Ten pat, 19 punktas ir nurodyta teismo praktika.

21 — 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764) 37–39 punktai.

31. Dėl „naujos“ visuomenės dalies (t. y. visuomenės dalies, kurios neturėjo omenyje saugomų kūrinių autoriai, kai leido pirminį skelbimą viešai)[22], *Stichting Brein* pažymi teisių turėtojų pirminio skelbimo per hipersaitus leidimo davimo svarbą. Portugalijos vyriausybė priduria, kad jeigu skelbimo veiksmą sudaro saugomų kūrinių padarymas prieinamų dėl konkretaus technologinio proceso, kuris skiriasi nuo pirminio skelbimo, pagal teismo praktiką nereikia nagrinėti „naujos visuomenės dalies“ sąlygos, nes atitinkami autoriai turi leisti kiekvieną naują transliaciją konkrečiai ir atskirai[23].

32. J. F. Wullems ir Komisija mano, kad, atvirkščiai, nėra „skelbimo“. J. F. Wullems iš esmės teigia, kad priedų, kuriuose yra hipersaitai, nėra aparatuose, kai jie parduodami galutiniam naudotojui. Be to, jis priduria, kad pats hipersaitas nėra viešas skelbimas.

33. Anot Komisijos, J. F. Wullems parduodamas „filmspeler“ patenka į „fizinių priemonių“ sąvoką (minėtą Direktyvos 2001/29 27 konstatuojamojoje dalyje), nes juo leidžiama skelbti, bet jis pats nėra skelbimas. Jeigu į šią priemonę įdiegus programą ji parastų priemonės statusą, Direktyvos 2001/29 27 konstatuojamoji dalis prarastų savo reikšmę, nes būtų taikoma tik labai retai. Jeigu būtų pritarta priešingam teiginiui, Direktyvos 2001/29 III skyrius prarastų prasmę.

34. Apibendrinant pažymėtina, kad Komisija mano, jog „viešo paskelbimo“ sąvokos labai platus aiškinimas trikdo ir kelia grėsmę visų suinteresuotųjų šalių teisių ir interesų pagrįstai pusiausvyrai, kuri yra pagrindinis Direktyvos 2001/29 tikslas.

2. Dėl trečiojo ir ketvirtojo prejudicinių klausimų

35. *Stichting Brein*, Ispanijos ir Prancūzijos vyriausybės teigia, kad Direktyvos 2001/29 5 straipsnyje įtvirtinta išimtis netaikoma autorių teisių saugomo kūrinio atgaminimui, naudojant srautinį siuntimą iš trečiųjų asmenų interneto svetainės, kurioje patalpintas šis kūrinys. Jie priduria, kad minėto straipsnio 1 dalis susijusi tik su laikinu arba papildomu atgaminimu ir „filmspeler“ neužtikrina šių savybių, nes jis nėra „būtina bei svarbi technologinio proceso dalis, kuri[os] vienintelis tikslas yra sudaryti sąlygas teisėtai naudoti kūrinį ar kitą objektą“, kaip reikalaujama nurodyto 5 straipsnio 1 dalyje, konkrečiai šios dalies b punkte.

36. Be to, atsakydami į ketvirtąjį klausimą *Stichting Brein* ir Ispanijos vyriausybė[24] pažymėjo, jog Teisingumo Teismo argumentai, kuriuos jis pateikė aiškindamas tai, kas vadinama „kopijavimo asmeniniam naudojimui išimtimi“, numatyta Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 2 dalies b punkte[25], gali būti taikomi srautinio siuntimo iš neteisėto šaltinio leidimui. Kadangi teisių turėtojai nesutinka su tokiu atgaminimo metodu iš neteisėtų šaltinių, jis visiškai prieštarautų trijų kumuliacinių pakopų patikrinimui, numatytam Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 5 dalyje ir Berno konvencijoje[26].

37. Be to, jie pažymi, kad dėl galimo masinio srautinio siuntimo iš nelegalių šaltinių naudojimo atmetama tai, kad ji taikoma vien „tam tikriems specialiems atvejams“ ir dėl tokio naudojimo taip pat kyla grėsmė saugomų kūrinių „įprastiniam naudojimui“ ir žala autorių teisių ir gretutinių teisių turėtojų teisėtiems interesams.

22 — 2013 m. kovo 7 d. Sprendimo *ITV Broadcasting ir kt.* (C-607/11, EU:C:2013:147) 37 punktas ir 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631) 197 punktas.

23 — Pagal 2013 m. kovo 7 d. Sprendimo *ITV Broadcasting ir kt.* (C-607/11, EU:C:2013:147) 22–26 ir 39 punktus.

24 — Prancūzijos vyriausybė nepateikė pastabų dėl ketvirtojo prejudicinio klausimo, kuris papildo trečiąjį klausimą, atsižvelgiant į jos siūlomą atsakymą į pastarąjį klausimą.

25 — 2014 m. balandžio 10 d. Sprendimo *ACI Adam ir kt.* (C-435/12, EU:C:2014:254) 37 ir 39 punktai.

26 — 1886 m. rugsėjo 9 d. Berne pasirašyta Konvencija dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos (1971 m. liepos 24 d. Paryžiaus aktas) su pakeitimais, padarytais 1979 m. rugsėjo 28 d.

38. J. F. Wullems vien primena, kad srautinis siuntimas yra laikinas, tarpinis arba papildomas veiksmas, kuris sudaro esminę technologinio proceso dalį. Portugalijos vyriausybė ir Komisija, kurios šiuo klausimu išsakė tik papildomą nuomonę [27], remiasi šia prielaida ir priduria, kad paprastas (saugomų kūrinių) transliacijos gavimas naudojant ginčijamą metodą nereiškia neteisėto naudojimo, kaip jis suprantamas pagal direktyvos 5 straipsnio 1 dalį. Jos teigia, kad jų teiginius pagrindžia teismo praktika [28], pagal kurią kopijos podėlyje ir kopijos ekrane atitinka Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalyje ir šio straipsnio 5 dalyje numatytas kumuliacines sąlygas.

39. Portugalijos vyriausybė pažymi, kad laikino atgaminimo, naudojant srautinį siuntimą, veiksmai nesukuria jokio papildomo ekonominio pranašumo, palyginti su gaunamu iš paprasto kūrinių priėmimo. Galiausiai ji tvirtina, kad kai atgaminimo veiksmai atitinka Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalies sąlygas, jie taip pat atitinka to paties straipsnio 5 dalies taikymo sąlygas, kaip tai matyti iš Teisingumo Teismo praktikos [29].

IV – Prejudicinių klausimų analizė

A – *Dėl pirmojo ir antrojo prejudicinių klausimų*

40. Manau, kad pirmuosius du prejudicinius klausimu reikia nagrinėti kartu dėl jų glaudaus ryšio. Atsakymas į šiuos klausimus labai priklauso nuo tam tikrų aplinkybių, kurios taip apibrėžia bylos objektą: a) J. F. Wullems parduoda (siekdamas pelno) vaizdo ir garso multimedijos skaitytuvą su instaliuotais hipersaitais, nusiunčiančiais į interneto svetaines, kuriose laisvai ir nemokamai prieinami autorių teisių saugomi skaitmeniniai duomenys [30]; b) šių teisių turėtojai neleido jų viešai paskelbti arba leido tik tam tikruose svetainėse, prieinamose tik abonentams arba užsiregistravus; c) patys naudotojai gali įsigyti priedų (*add-ons*), kuriuose yra hipersaitų, nusiunčiančių į interneto svetaines, kuriose galima laisvai prieiti prie be teisių turėtojų leidimo saugomų kūrinių; ir d) siekiant apsilankyti šiose interneto svetainėse, nebūtina turėti J. F. Wullems siūlomų vaizdo ir garso skaitytuvų.

41. Nors norėtųsi atsekti su Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalimi susijusios teismo praktikos, kurioje gausu sprendimų, raidą, man atrodo nebūtina kartoti nei žodžių junginio „viešas paskelbimas“, nei šio junginio dviejų elementų, t. y. „paskelbimo veiksmo“ ir „viešo“, analizės. Labiau norėčiau nukreipti į Sprendime *GS Media* Teisingumo Teismo pateiktus patikslinimus cituojant savo precedentus [31]. Teisės taikymo tikrumas nereikalauja, kad teismai taikytų *stare decisis* tiesiogine prasme, bet jie turi būti atidūs ir laikytis to, ką patys nusprendė, po daugybės apmąstymų apie konkrečią teisinę problemą. Mano nuomone, taip turėtų būti Sprendime *GS Media* nustatytos (ar patvirtintos) teismo praktikos, susijusios su hipersaitų ir viešo skelbimo ryšiu taikant Direktyvą 2001/29, atveju.

27 — Komisija abejoja, ar būtina atsakyti į trečiąjį ir ketvirtąjį klausimus, nes: a) jie susiję ne su „filmspeler“ prekyba, bet su srautinio siuntimo *streaming* technologija; ir b) jie susiję ne su multimedijos grotuvo pardavėjo elgesiu, bet su galutinio naudotojo elgesiu.

28 — 2014 m. birželio 5 d. Sprendimas *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195).

29 — 2012 m. sausio 17 d. Nutarties *Infopaq International* (C-302/10, EU:C:2012:16) 57 punktas ir 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631) 181 punktas.

30 — Dėl jų taip pat laisvai ir nemokamai galima prieiti prie kitų duomenų, kurių viešas platinimas taip pat neleidžiamas asmenų, kurie atliko pradinę jų retransliaciją, tačiau kurie negauna autorių teisių apsaugos *stricto sensu*. Taip yra, be kita ko, tam tikrų sporto įvykių, kurie nepatenka į originalių kūrinių kategoriją, kaip jie suprantami pagal Direktyvos 2001/29, tiesioginės retransliacijos (nors teisės atkurti, suteiktos išimtinėmis licencijomis tam tikriems televizijos operatoriams, gali būti saugomos kitų teisių) atveju. Teisingumo Teismas jau pareiškė nuomonę šiuo klausimu 2011 m. spalio 4 d. Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, EU:C:2011:631) 98 punkte ir nurodė, kad „sporto rungtynės neturėtų būti traktuojamos kaip intelektinės veiklos rezultatas, galintis būti kvalifikuojamas kaip kūrinys Direktyvos dėl autorių teisių prasme“.

31 — Sprendimas *GS Media*, konkrečiai – jo 32 punktas ir jame nurodyta teismo praktika. Tik jį paskelbus (tai yra logiška ir įprasta) specializuotose šaltiniuose pradėjo rodytis komentarai – vieni kritikuojantys, kiti giriantys. Žr., pavyzdžiui, praėjus mažai laiko po šio sprendimo priėmimo *European Law Blog* paskelbtą 2016 m. rugsėjo 20 d. *Saving the Internet or linking limbo? CJEU clarifies legality of hyperlinking* (C-160/15, *Gs Media v Sanoma*); 2016 m. rugsėjo 20 d. *International Association for the Protection of Intellectual Property (AIPPI)* pasaulinio kongreso Nr. 47 plenarinės sesijos debatus *The CJEU case law on hyperlinking* ir prieš tai darbo grupės parengtą ataskaitą *Linking and making available on the Internet*.

42. Todėl mano išvada bus paremta Teisingumo Teismo jau pateiktomis prielaidomis, t. y.: a) nuorodų, kurias spustelėjus gaunami saugomi kūriniai, pateikimas turi būti kvalifikuojamas kaip „padarymas prieinamų“ ir tai yra „skelbimas“ [32]; b) ši sąvoka apima visas saugomų kūrinių transliacijas, neatsižvelgiant į naudotą priemonę arba technologinį procesą [33]; ir c) daroma prielaida *iuris tantum*, kad hipersaito, nusiunčiančio į neteisėtai paskelbtą (t. y. be teisių turėtojų leidimo) kūrinį, nurodymas internete reiškia „viešą skelbimą“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/79 3 straipsnio 1 dalį, kai tai daroma siekiant pelno.

43. Tuo pačiu klausimu primintina, kad, anot Teisingumo Teismo, saugomo kūrinio skelbimo viešai sąvoka reikalauja, kad tai būtų atliekama specialiu technologiniu būdu arba faktiškai šis skelbimas būtų skirtas „naujai visuomenės daliai“, t. y. visuomenės daliai, kurios teisių į saugomus kūrinius turėtojai neturėjo omenyje, kai pirmą kartą leido platinti (ribotai) kūrinį [34].

44. Kai analizuojant bylos faktines aplinkybes atsižvelgiama į išvardytas prielaidas, nesunku padaryti išvadą, kad joms taikytina Sprendime *GS Media* nurodyta teismo praktika, susijusi su ryšiu tarp hipersaito ir viešo paskelbimo sąvokos, ir tai didžiąja dalimi nulems atsakymą į pirmuosius du prejudicinius klausimus.

45. Iš tiesų, kaip jau buvo nurodyta, XBMC programinės įrangos naudotojo sąsajoje J. F. Wullems įdiegdavo priedus (*add-ons*) su hipersaitais į interneto svetaines, kuriose buvo galima laisvai prieiti prie autorių teisių saugomų kūrinių. Be to, J. F. Wullems tiekė šią nuorodą, jis žinojo arba turėjo žinoti, kad keturiolika iš šių priedų turėjo nuorodas į skaitmeninius duomenis, internete patalpintus be autorių teisių leidimo arba su leidimu, duotu su sąlyga, jog tik tam tikri asmenys galės prie jų prieiti įsigiję abonentą, užsiregistravę arba kitaip sumokėję už peržiūrą. Neabejotina, kad J. F. Wullems veikė siekdamas pelno, nes pardavinėjo savo vaizdo ir garso skaitytuvus.

46. Taigi ginčas yra susijęs su tuo, kiek svarbus yra papildomas veiksnys, kuris nebuvo nagrinėjamas byloje *GS Media* ir kuriuo savo pastabose remiasi J. F. Wullems ir Komisija, kad nagrinėjama byla susijusi su vaizdo ir garso multimedijos skaitytuvų pardavimu, o ne su hipersaitų tiekimu. Jie abu mano, kad šis pardavimas ir hipersaitų patalpinimas interneto svetainėje nėra panašūs veiksmai ir kad nors sąvoką „viešas paskelbimas“ reikia aiškinti plačiai, jos negalima plėsti neribotai ir į ją įtraukti multimedijos skaitytuvo pardavimo [35].

47. Per posėdį J. F. Wullems ir Komisija pažymėjo „neesminį“ šio skaitytuvo, kuriuo tik „sudaromos sąlygos“ visuomenei prieiti prie duomenų, galimų atsisiųsti iš kitų interneto svetainių, naudojimo pobūdį. Todėl „filmspeler“ „būtinas“ procese, per kurį nusiunčiama į interneto svetainę su saugomais duomenimis, neteisėtai prieinamais galutiniam naudotojui. Taigi dėl J. F. Wullems aparato pardavimo suteikiama galimybė prieiti prie minėtų duomenų ne tiesiogiai, bet netiesiogiai, ir ryšys arba sąsaja tarp jo ir saugomų kūrinių visuomenei pateikimo yra silpna, o šis ryšys patenka į platesnę transliacijos grandinę.

32 — 2014 m. vasario 13 d. Sprendimo *Svensson ir kt.* (C-466/12, EU:C:2014:76) 20 punktas. Šioje byloje Teisingumo Teismas galiausiai atmetė hipotezę, kad skelbiama „naujai“ visuomenės daliai, nes pirminis skelbimas buvo skirtas visiems interneto naršytojams, kadangi nuorodos buvo daromos į saugomus kūrinius, patalpintus be jokio prieigos ribojimo kitoje interneto svetainėje (18, 25 ir 26 punktai).

33 — 2016 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Reha Training* (C-117/15, EU:C:2016:379) 38 punktas.

34 — Pagal 2014 m. vasario 13 d. Sprendimo *Svensson ir kt.* (C-466/12, EU:C:2014:76) 31 punktą „<…> jeigu nuoroda, kurią galima spragtelėti, leidžia svetainės, kurioje yra ši nuoroda, vartotojams apeiti ribojamąsias priemones, taikomas svetainėje, kurioje yra saugomas kūrinys, siekiant apriboti visuomenės galimybę susipažinti ir suteikiant ją tik pastarosios svetainės abonentams, ir tai yra priemonė, be kurios minėti vartotojai neturėtų prieigos prie skelbiamų kūrinių, visus šiuos vartotojus reikia laikyti nauja visuomenės dalimi, į kurią autorių teisių turėtojai neatsižvelgė, kai iš pradžių leido paskelbti kūrinius, todėl tokiam viešam paskelbimui reikia autorių teisių turėtojų leidimo“. Teisingumo Teismas išsamiau panagrinėjo šią idėją 2014 m. spalio 21 d. Nutarties *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315) 14 punkte. Lemiamą reikšmę turi tai, kad asmenys, kuriems skelbiama viešai, galėtų turėti priėjimą prie skaitmeninių duomenų, o ne tai, ar jie faktiškai pasinaudojo šia galimybe, kaip tai nurodyta 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *SGAE* (C-306/05, EU:C:2006:764) 43 punkte.

35 — Komisija atkreipia dėmesį į tai, kad nagrinėjama byla yra susijusi būtent su multimedijos grotuvo „filmspeler“ „pardavimu“, kuriam, anot jos taikoma sąvoka „priemonės“, nurodyta Direktyvos 2001/29 27 konstatuojamoje dalyje. Ji teigia, kad „filmspeler“ suteikia skelbimo galimybes, tačiau negali būti jam prilyginamas.

48. Iš pirmo žvilgsnio J. F. Wullems ir Komisijos teiginys atrodo įtikinamas. Pardavimas, kaip sutartis, pagal kurią vaizdo ir garso multimedijos skaitytuvas perduodamas mainais už sumokėtą kainą, atrodo „neutralus“, t. y. be jokio tiesioginio ryšio su saugomų kūrinių transliacija. Be to, anot Komisijos, sąvokos „viešas paskelbimas“ apimtis turi turėti ribas [36].

49. Vis dėlto šis teiginys, mano nuomone, yra per paprastas. „Filmspeler“ pardavimas viršija paprastą techninės priemonės, kuri, anot Komisijos, galėtų patekti į sąvoką „fizinių priemonių teikimas viešam paskelbimui“ ir kurių tiekimas „savaime nereiškia viešo paskelbimo pagal šią direktyvą“ [37], pardavimą.

50. Iš tiesų J. F. Wullems kartu su šiuo aparatu neatsiejamai tiekia *hardware* ir *software*, būtinas ir tiesiogiai skirtas [38] tam, kad internete be teisių turėtojų leidimo pirkėjai prieitų prie autorių teisių saugomų kūrinių. Sąlygų šiam priėjimui nedelsiant sudarymas neapibrėžtai visuomenės daliai sudaro dalį J. F. Wullems teikiamo vaizdo ir garso skaitytuvo, už kurį jam sumokama kaina, pridėtinės vertės arba bent jau didelę kainos dalį.

51. Nemanau, kad daug skiriasi hipersaito, kuris nusiunčia į saugomus kūrinius interneto svetainėje, įkėlimas [39] ir, kaip yra nagrinėjamu atveju, jo instaliavimas į multimedijos aparatą, skirtą naudoti būtent internete (ir, konkrečiai kalbant, sudaryti naudotojams galimybes laisvai, tiesiogiai ir nedelsiant prieiti prie skaitmeninių duomenų, kurių peržiūros neleido jų autoriai). Nuorodų į šiuos saugomus duomenis teikimas, šių duomenų padarymas prieinamų visuomenei yra šių dviejų veiksmų, kurių šalutinis arba papildomas pobūdis iš pirmo žvilgsnio negali paslėpti to, kad tai veikla, kuria siekiama, jog bet kam, kas nori naudotis saugomais kūriniais, užtektų vos spustelti hipersaito nuorodą, bendras bruožas [40].

52. Hipersaitai, neatsižvelgiant į būdą ar techninę priemonę, kuria jie įdiegti, naudojami tam, kad tretieji asmenys galėtų prieiti prie skaitmeninių duomenų, jau „įkeltų“ (nagrinėjamu atveju neteisėtai) į internetą. Viešo skelbimo esminis elementas, kuris atsiranda dėl jų, yra tai, kad išplečiamas potencialių naudotojų, kuriems skelbiama ir kuriems (kartoju) užtikrinama priemonės funkcija, sudaryta iš to, kad interneto svetainės, kuriose leidžiama žiūrėti skaitmeninius duomenis už tai nemokant, buvo parinktos iš anksto, ratas.

53. Todėl galima kalbėti apie nepakeičiamą, kaip tai suprantama pagal teismo praktiką [41], J. F. Wullems vaidmenį viešai paskelbiant saugumus kūrinius, kišimąsi, kurį jis atliko tyčia ir visiškai suprasdamas jo padarinius. Tai ypač aiškiai matyti iš jo aparatų reklamos pavyzdžių [42].

36 — Komisija, per posėdį pripažino, kad yra nepatenkinta 2014 m. vasario 13 d. sprendimais *Svensson ir kt.* (C-466/12, EU:C:2014:76) ir *GS Media* ir atkreipė dėmesį į teisinį netikrumą, kurį galėtų sukelti ši teismo praktikos kryptis. Kituose šaltiniuose Teisingumo Teismas buvo daug kritikuojamas, kad veikiau sukūrė teisę, o ne išaiškino galiojančią teisę priimdamas sprendimus. Nesutinku su šia kritika, nes Teisingumo Teismas atsižvelgė į neaiškių ribų teisinės sąvokos („viešas paskelbimas“) sparčią kaitą, į kurią nebuvo atkreipta pakankamai dėmesio, ir pritaikė taip, kad ją būtų galima taikyti labai greitai tobulėjančioms technologijoms, su kuriomis nuolat padaromi prieinami visuomenei autorių teisių saugomi kūriniai.

37 — Direktyvos 2001/29 27 konstatuojamoji dalis.

38 — Galima žiūrėti ir klausytis saugomų kūrinių dėl priedų su hipersaitais į interneto svetaines įdiegimo, kurį J. F. Wullems atliko „software XBMC“. Dėl XBMC programinės įrangos naudotojo sąsajoje įdiegtų meniu su priedais, nusiunčiančių į tokias svetaines, televizijos žiūrovas, kuris naudoja „filmspeler“, tampa interneto naršytojas, galintis jas aplankyti.

39 — Kaip buvo bylose, kuriose priimti 2014 m. vasario 13 d. sprendimai *Svensson ir kt.* (C-466/12, EU:C:2014:76) ir *GS Media* ir 2014 m. spalio 21 d. Nutartis *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315).

40 — Iš kitos perspektyvos J. F. Wullems elgesys yra labai panašus, bet nevisiškai sutampa su nagrinėtuoju byloje C-306/05 (EU:C:2006:764), kurioje priimtas 2006 m. gruodžio 7 d. Sprendimas *SGAE*. Viešbučio transliuojamas signalas per televizijos aparatus, esančius jo kambariuose, anot Teisingumo Teismo, buvo viešas paskelbimas pagal Direktyvą 2001/29.

41 — Sprendimo *GS Media* 35 punktas ir jame nurodyta teismo praktika.

42 — Žr. šios išvados 19 punktą.

54. Apibendrinant galima daryti išvadą, kad „filmspeler“ negali būti laikomas „technine priemone“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2001/29 27 konstatuojamąją dalį; jis turi būti laikomas autorių teisių saugomų kūrinių, kurie neteisėtai anksčiau buvo „įkelti“ į internetą, viešo paskelbimo būdu. Siekdamas pelno ir žinodamas apie neteisėtumą J. F. Wullems įdiegia savo aparatuose hipersaitus, kurie nusiunčia į šiuos kūrinius ir taip padeda „filmspeler“ pirkėjams išvengti mokėti atlygį, kurio gali būti teisėtai reikalaujama už šių kūrinių žiūrėjimą, t. y. atlygio, kuris mokėtinas teisių turėtojams ir kuris dažniausiai renkamas parduodant abonentus, registracijos teises arba imant kitus mokesčius už seansą.

55. Nustačius, kad „filmspeler“ atlieka viešą paskelbimą, kuriam taikoma direktyvos 3 straipsnio 1 dalis [43], lieka nustatyti ar ši visuomenės dalis yra „nauja“, kaip tai suprantama pagal iki šiol pateiktus tos sąvokos aiškinimus.

56. Pagal Teisingumo Teismo praktiką tik *nesant* saugomo kūrinio skelbimo *specialiu techniniu būdu, kuris skiriasi nuo jau naudotų*, reikalaujama, kad būtų „nauja visuomenės dalis“ [44]. Nors teismui priklauso *a quo* įvertinti šias faktines aplinkybes, J. F. Wullems naudota technika atrodo ne inovatyvi, bet veikiau jau egzistuojančių technikų derinys. Todėl siekiant sumažinti debatus galima pritarti, kad nėra „specialaus ir skirtingo techninio būdo“, kaip tai suprantama pagal teismo praktiką, todėl reikia išsiaiškinti, ar potencialūs „filmspeler“ pirkėjai gali būti laikomi „nauja visuomenės dalimi“.

57. Iš bylos medžiagos matyti ir, kaip teisingai pabrėžia Prancūzijos vyriausybė, kad saugomi kūriniai internete buvo platinami arba be teisių turėtojų leidimo, arba su leidimu, tačiau tik abonentams prieinamose, t. y. ribotos prieigos, svetainėse. Todėl J. F. Wullems parduodamas vaizdo ir garso multimedijos aparatas išplečia kūrinių adresatų ratą, numatytą jų autorių, nes jis nusiunčia į interneto svetaines, kuriose platinami skaitmeniniai duomenis be leidimo, ir į svetaines, kuriose patalpinti saugomi kūriniai ir jie siūlomi vien tam tikriems naudotojams, turintiems už tai sumokėti.

58. Be to, nors internete galima nemokamai rasti priedų ir pačių hipersaitų, „filmspeler“ neabejotinai turi privalumų nepaneigiamai šios visuomenės daliai: interneto naršytojams, kurie nėra įgudę tarp kitų skaitmeninių duomenų atrasti neteisėtas svetaines, kuriose galima žiūrėti filmus ir televizijos serialus. Įmanoma, kad ši visuomenės dalis geriau lengvai naršys „filmspeler“ ekrane pateiktame meniu, nei ieškos, kartais sunkiai, interneto svetainių, kuriose yra šių duomenų.

59. Kad ir kaip būtų, saugomų kūrinių platinimas, kurį palengvina J. F. Wullems, yra skirtas visuomenei, kurios neturėjo omenyje teisių į šiuos kūrinius turėtojas, kai neleido jų žiūrėti arba leido tai daryti tik mokantiems žiūrovams, todėl „naujos visuomenės dalies“ egzistavimo sąlyga yra patenkinta [45].

60. Taigi į *Rechtbank Midden-Nederland* (Midden-Nederland pirmosios instancijos teismas) pirmuosius du prejudicinius klausimus siūlau atsakyti taip: „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2001/29 3 straipsnio 1 dalį, yra vaizdo ir garso (multimedijos) skaitytuvo, kuriame pardavėjas pats įdiegė hipersaitus, sudarančius sąlygas tiesioginiai prieiti prie saugomų kūrinių, kaip antai filmų, serialų ir tiesiogiai transliuojamų programų, kurie kitose interneto svetainėse yra prieinami be autorių teisių turėtojų leidimo, pardavimas.

43 — Sprendimo *GS Media* 51 punktas.

44 — 2014 m. spalio 21 d. Nutarties *BestWater International* (C-348/13, EU:C:2014:2315) 14 punktas ir jame nurodyta teismo praktika.

45 — Vis dėlto pažymėtina, kad vien platinimas, kurį galutiniam naudotojui užtikrina „filmspeler“ per prieduose esančių 14 hipersaitų, specialiai nusiunčiančių į interneto svetaines, kuriose naudojant srautinį siuntimą įmanoma atsisiųsti saugomus kūrinius be autorių teisių turėtojų leidimo, turi „viešo paskelbimo“ savybių, kaip tai išaiškinta Teisingumo Teismo. Dėl nuorodų į filmus, serialus ir sporto varžybas, kuriuos platinti leido teisių į juos turėtojai be jokio apribojimo, pažymėtina, kad jie yra laisvai prieinami ir jiems taikytini 2014 m. vasario 13 d. Sprendimo *Svensson ir kt.* (C-466/12, EU:C:2014:76) 25 ir 26 punktai.

B – *Dėl trečiojo ir ketvirtojo prejudicinių klausimų*

61. Šiuose prejudiciniuose klausimuose prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iškelia dvi abejones, kurios, kaip jau buvo nurodyta, yra susijusios ne su multimedijos aparatu, bet su klausimu, ar galutinio naudotojo, kuris su šiuo aparatu „siųsdamas srautu autorių teisių saugomą kūrinį iš trečiojo asmens interneto svetainės, kurioje šis autorių teisių saugomas kūrinys siūlomas neturint teisių turėtojų leidimo, laikinai jį atgamina“, elgesys yra suderinamas su Direktyva 2001/29. Konkrečiai kalbant, jis siekia išsiaiškinti, ar tokiam elgesiui gali būti taikomos šios direktyvos 5 straipsnio 1 ir 5 dalys.

62. Taip suformuluoti šie du klausimai susilaukė nepriimtinumu pagrįstų prieštaravimų, nes atrodė, kad jie viršija *Stichting Brein* ir J. F. Wullems ginčo ribas. Tačiau, atsižvelgiant į teismo pateiktus paaiškinimus *a quo*, šie prieštaravimai turi būti atmesti, nes *Stichting Brein* pagrindinėje byloje reikalavo, kad J. F. Wullems būtų nuteistas kaip klaidinančios reklamos ir nesąžiningos prekybos praktikos autorius, mat vienas iš panaudotų reklaminių argumentų skelbimuose padidinti pardavimą buvo teiginys, jog paprastas naudojant srautinį siuntimą kūrinių atgaminimas iš neteisėtų šaltinių buvo teisėtas (atvirkščiai nei šių kūrinių atsisiuntimas). Todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, kuris turi priimti sprendimą dėl šio konkretaus reikalavimo, būtinas Teisingumo Teismo Direktyvos 2001/29 5 straipsnio išaiškinimas.

63. Svarstymai, kuriuos vėliau pateiksiu, turi būti suprantami kaip susiję su pagrindinės bylos aplinkybėmis, turint omenyje ieškovo ką tik nurodytą reikalavimą, ir su Direktyvos 2001/29 5 straipsniu.

1. Dėl Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalyje numatytos išimties

64. Prie atgaminimo teisių išimčių į Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalį įtraukti „laikin[i] atgaminimo veiksma[i], kurie yra trumpalaikiai arba atsitiktiniai ir kartu – būtina bei svarbi technologinio proceso dalis, kurių vienintelis tikslas yra sudaryti sąlygas <…> teisėtai naudoti <…> kūrinį ar kitą objektą <…>“. Ši išimtis taip pat taikoma galutiniam naudotojui, o ne vien paslaugų internete tiekėjams arba tarpininkams, kaip tai galima suprasti iš Direktyvos 2001/29 33 konstatuojamosios dalies [46].

65. Manau, kad nebūtina nagrinėjamoje byloje patikrinti, ar kūrinio pavaizdavimas naudojant srautinį siuntimą per „filmspeler“ hipersaitus yra „trumpalaikis“ ir „atsitiktinis“, t. y. turi požymių, numatytų pirma cituotoje nuostatoje [47]. Siekiant vienaip ar antraip išspręsti ginčą atrodo, kad pirmiausia reikia atlikti specialius techninius vertinimus (susijusius su duomenų laikymu duomenų *buffer* ir kopijų padarymu paslėptoje atmintyje arba ant ekrano) [48], prie kurių, mano nuomone, nereikia ilgai užtrukti [49], nes nėra įgyvendintas kitas esminis reikalavimas siekiant pasinaudoti išimtimi: sudaryti sąlygas „teisėtai naudoti“ saugomą kūrinį.

46 — Tai aiškiai matyti iš 2014 m. birželio 5 d. Sprendimo *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195).

47 — Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad versijose anglų ir vokiečių kalbomis vartojami terminai atitinkamai „transient“ ir „flüchtig“, kurie primena bėgančio arba efemerinio laiko tarpą. Versijose nyderlandų ir ispanų kalbomis vartojami „voorbijgaande“ ir „transitorio“, kurie labiau atitinka veiksmo laikinumą.

48 — Kopijos paslėptoje atmintyje ir ant ekrano atitinka Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 ir 5 dalis pagal 2014 m. birželio 5 d. Sprendimo *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195) 26 ir 27 punktus.

49 — Taip yra atgaminant, kai duomenų kopija pakeičiama atsisiunčiamo srauto laikymu naudotojo *buffer* ir kai šis naudotojas „sunaudoja“ produktą jį žiūrėdamas; taip išvengiama problemos, susijusios su lėtesne atsisiunčiamų duomenų kopija. Galima būtų teigti, kad šios kopijos darymas, nors ji nepatalpinama nustatytoje informacinėje įrangoje ir atsiranda tik ekrane, trunka (pavyzdžiui, filmo arba televizijos serialo atveju) pernelyg ilgai, kad būtų laikomas laikinu. Be to, manant, kad net atgaminimas naudojant srautinį siuntimą yra laikinas, kažin ar jis „būtina bei svarbi technologinio proceso dalis“, o tai yra kita Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalyje numatytos išimties imperatyvi sąlyga.

66. Iš tiesų negalima kalbėti apie saugomų kūrinių „teisėtą naudojimą“, kai galutinis naudotojas prieina prie jų pagrindinėje byloje nagrinėjamomis sąlygomis, t. y. prieina prie skaitmeninių duomenų, kurių platinimas atitinkamų autorių teisių turėtojų buvo uždraustas arba apribotas ir kurių autoriai neleido laisvai skelbti interneto svetainėse, į kurias nusiunčia į „filmspeler“ patalpinti hipersaitai.

67. Taigi sprendimą reikia priimti ne dėl *streaming* apskritai; atsižvelgiant į minėtą nuostatą reikia įvertinti naudotojo elgesį, kuris nagrinėjamos bylos aplinkybėmis naudodamas šią techniką savo ekrane atgamina saugomus filmus ir serialus.

68. Dėl telekomunikacijų išsivystymo (tarp kitų veiksnių, be kita ko, optinio kabelio tinklo išplėtimas, dėl kurio galima gauti labai greitas jungtis) neteisėto atsisiuntimo į informacinės įrangos aparatus fenomenas, į kurį buvo kreipiamas didžiausias dėmesys kelerius pastaruosius metus, yra po truputį išstumiamas, nes jį pakeičia skaitmeninių duomenų atgaminimas naudojant srautinį siuntimą, kuris tampa vienu populiariausių būdų. Žiūrėjimas naudojant *streaming* iš mokamų platformų nekelia didesnių problemų intelektinės nuosavybės požiūriu, taip pat problemos nekyla, kai naudotojas žiūri arba klauso skaitmeninių duomenų, prie kurių priėjimas nėra apribotas, iš interneto svetainių, kurios siūlo juos nemokamai ir teisėtai.

69. Situacija pasikeičia, kai interneto svetainės naudotojams sudaro sąlygas prieiti prie šių duomenų piratinių versijų [50]. Teisingumo Teismo atsakymas Sprendime *GS Media* buvo susijęs su asmenimis, kurie į interneto svetaines įkelia hipersaitą, nusiunčiantį į saugomus duomenis, be jų turėtojų licencijos. Tokio asmens elgesys turi būti vertinamas, pirma, remiantis pelno siekimu (jeigu jo siekiama, daroma prielaida *iuris tantum*, kad šis asmuo žino, jog šis kūrinys yra internete neteisėtai) ir, antra, tuo, kad šis asmuo nežino ir pagrįstai negali žinoti, jog nėra leidimo skelbti šį kūrinį internete [51].

70. Mano nuomone, jeigu pagrindinis kriterijus tam, kuris įkelia nuorodą nesiekdamas pelno, yra žinojimas (bent pagrįsta galimybė žinoti), kad saugomas kūrinys internete patalpintas neteisėtai, būtų sudėtinga netaikyti šio kriterijaus tam, kuris tik naudojasi šiuo hipersaitu, taip pat nesiekdamas pelno [52].

71. Vis dėlto manau, kad subjektyvi sudedamoji dalis yra labiau tinkama atmesti asmens atsakomybę, nei priimti sprendimą dėl objektyvaus neteisėtumo ir prireikus kvalifikuoti elgesį. Siekiant pateikti tinkamą Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalies išaiškinimą, negalima pamiršti, kad pagal 33 konstatuojamąją dalį teisėtumas, objektyviai kalbant, priklauso veikiau nuo autorių teisių arba licencijos turėtojo leidimo [53]. Dėl to, kad galutinis naudotojas pateisinamai arba pagrįstai nežino, kad nėra duoto leidimo, jis neabejotinai gali būti atleistas nuo atsakomybės [54], tačiau tai – pažymiu remdamasis griežtai objektyviu požiūriu – nepašalina Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalyje numatyto „naudojimo“ neteisėtumo.

50 — Šiomis aplinkybėmis žodžiai „piratavimas“ ir „piratinis“ yra ne tik įtaigūs, bet ir natūraliai papildo autorių teisių teisinę terminologiją. 2014 m. balandžio 10 d. Sprendimo *ACI Adam ir kt.* (C 435/12, EU:C:2014:254) 39 punkte Teisingumo Teismas jau nurodė „piratinius kūrinius“, kuriais kėsinamasi į įprastą autorių teisių saugomų kūrinių naudojimą pagal Direktyvą 2001/29.

51 — Ši pozicija pateisinama tuo, kad sunku patikrinti, ar interneto svetainėje, į kurią daroma ši nuoroda, prieinama prie saugomų kūrinių ir ar autorių teisių turėtojai leido juos skelbti internete. Tai matyti iš Sprendimo *GS Media* 46, 47 ir 48 punktų.

52 — Kadangi interneto naršytojai žino apie būtinybę gerbti duomenų autorių teises ir kartu jiems siūlomos platformos, kuriose tie duomenys teisėtai prieinami, darosi, vis sunkiau ginti piratinių kūrinių atgaminimą iš hipersaitų nežinant, kad autorių teisių turėtojai nedavė leidimo.

53 — Kaip nurodyta 2000 m. rugsėjo 28 d. priimtos Tarybos bendrosios pozicijos Nr. 48/2000 motyvuose prieš priimant Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/.../EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL C 344, 2000, p. 1): „<…> 33 konstatuojamojoje dalyje Taryba pridėjo termino „teisėtai naudoti“ *apibrėžimą* <…>“. Išskirta mano.

54 — Kalbama apie „veiklą, kurią gera valia vykdo galutiniai vartotojai“, kaip tai suprantama pagal 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo 14 konstatuojamąją dalį.

72. Kaip matyti iš bylos medžiagos, dėl saugomų kūrinių, į kuriuos nusiunčia J. F. Wullems į „filmspeler“ įdiegti hipersaitai, neduotas autorių teisių turėtojų leidimas, įskaitant leidimą atgaminti, numatytą Direktyvos 2001/29 2 straipsnyje, todėl jų atsisiuntimas naudojant srautinį siuntimą yra nesuderinamas su „teisėtu naudojimu“, kaip jis suprantamas pagal minėtos direktyvos 5 straipsnio 1 dalies b punktą.

2. Dėl Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 5 dalies taikymo

73. Nors vien dialektiniais tikslais J. F. Wullems „filmspeler“ naudojimui galėtų būti taikoma Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta išimtis, jis turi sėkmingai atlaikyti to paties straipsnio 5 dalyje nurodytą patikrinimą, su kuriuo susijęs teismo *a quo* suformuluotas ketvirtasis prejudicinis klausimas. Taigi reikia išnagrinėti, ar nagrinėjamoje byloje yra tenkinamos šios direktyvos 5 straipsnio 5 dalyje [55] įtvirtintos sąlygos.

74. Šioje nuostatoje skelbiama, kad 1 dalyje (be kitų) numatyta išimtis, susijusi su laikinu atgaminimu, taikoma „tik tam tikrais specialiais atvejais, kurie neprieštarauja įprastam kūrinio ar kito objekto naudojimui ir nepagrįstai nepažeidžia teisėtų teisių turėtojų interesų“.

75. Manau, kad nagrinėjamu atveju nė viena iš trijų sąlygų nėra įgyvendinta. Pirma, J. F. Wullems parduodamu aparatu atsisiunčiama begalė filmų, serialų, sporto įvykių ir kitų laidų be atgaminimo teisių turėtojų leidimo. Todėl, kaip nurodo *Stichting Brein* ir Ispanijos vyriausybė, negalima teigti, kad tai „specialus atvejis“, kurio reikalaujama nagrinėjamoje taisyklėje.

76. Antra, techniniu požiūriu negalima asmens, kuris naršo internete ir jame peržiūri svetaines, elgesio prilyginti asmeniui, kuris naudodamas *streaming* atgamina saugomus filmus ir serialus. Pirmuoju atveju laikina kopija, kurią reikia padaryti dėl technologinio proceso, gali reikšti įprastą kūrinių naudojimą, dėl kurio interneto naršytojai gali pasinaudoti viešu paskelbimu, kurį atliko atitinkamos interneto svetainės redaktorius [56]. Tačiau interneto naršytojo, kuris savo ekrane žiūri saugomus kūrinius naudodamas srautinį siuntimą, atveju tai nėra „įprastas [kūrinio] naudojimas“, kuris būtinas dėl technologijos, naudojamos naršyti internete; tai yra „neįprastas“ teisinis aktas, kuris atitinka naudotojo aiškius ketinimus naudojant „filmspeler“ žiūrėti skaitmeninius duomenis, nesumokant jokio ekonominio atlygio.

77. Šiomis aplinkybėmis, jeigu būtų pripažintos nepasirinktinai padarytos kopijos arba kopijos, padarytos iš neteisėtų šaltinių ar pažeidžiant prieigos apribojimus, tai prieštarautų Direktyvai 2001/29. Pripažinus jų teisėtumą, būtų skatinamas piratinių skaitmeninių duomenų judėjimas, neteisėtos prekybos formos, taip pat būtų rimtai pakenkta autorių teisių apsaugai ir geram vidaus rinkos veikimui [57].

78. Trečia, kaip matyti iš bylos medžiagos, kadangi atgaminimo teisė buvo suteikta tik toms interneto svetainėms, kuriomis galutiniai naudotojai galėtų naudotis tik sumokėję (registracija, abonentas ar kitas panašus būdas), šis daugkartinis žiūrėjimas naudojant srautinį siuntimą ir nemokant jokio ekonominio atlygio teisių turėtojams kartu savaime lemia šių svetainių abonentų skaičių, todėl būtų „pakenkta įprastam saugomų kūrinių eksploatavimui“, kaip nurodyta 2014 m. balandžio 10 d. Sprendime *ACI Adam ir kt.* [58].

55 — Pagal 2014 m. birželio 5 d. Sprendimo *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195) 53 punktą „<…> tam, kad būtų galima remtis minėtoje nuostatoje [Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalis], kaip ji išaiškinta pirmesniame šio sprendimo punkte, nurodyta išimtimi, dar reikia, kad šios kopijos atitiktų [minėtos] direktyvos 5 straipsnio 5 dalyje nustatytas sąlygas“.

56 — Ten pat, 61 punktas.

57 — 2014 m. balandžio 10 d. Sprendimo *ACI Adam ir kt.* (C-435/12, EU:C:2014:254) 35 ir 36 punktai.

58 — Ten pat, 39 punktas.

79. Iš tiesų Sprendime *ACI Adam* ir kituose sprendimuose pateiktuose Teisingumo Teismo svarstymuose, susijusiuose su Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 5 dalies reikalavimų aiškinimu, buvo nurodyta: „pripažinus, kad toks atgaminimas galimas iš neteisėtų šaltinių, būtų paskatinta prekyba suklastotais arba piratiniais kūriniais ir neišvengiamai sumažėtų teisėtų pardavimų arba kitokių sandorių, susijusių su saugomais kūriniais, nes būtų pakenkta normaliam jų eksploatavimui“ [59]. Taigi „filmspeler“ pardavimas prieštarauja „autorių teisių turėtojo [kuris neleido atvirai platinti savo kūrinių] teisėtiems interesams“.

80. Apibendrindamas manau, kad saugomų skaitmeninių duomenų atsisiuntimas naudojant srautinį siuntimą be autorių teisių turėtojų leidimo neatitinka Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 5 dalies reikalavimų, nes jis nėra specialus atvejis, juo pažeidžiamas įprastas kūrinio naudojimas ir sukeliama nepateisinama žala šių turėtojų teisėtiems interesams.

81. Turint omenyje tai, kad mano nurodytos sąlygos yra kumuliacinės (į tai atkreipia dėmesį ir Teisingumo Teismas [60]), nagrinėjamu atveju taikytina Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 5 dalyje numatyta triguba išimties išimtis. Taigi negalima remtis atgaminimo teisės išimtimi.

82. Taigi į trečiąjį ir ketvirtąjį prejudicinius klausimus siūlau atsakyti taip: aplinkybėmis, kaip nagrinėjamosios pagrindinėje byloje, autorių teisių saugomam kūriniui atgaminti naudojant srautinį siuntimą negali būti taikoma Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta išimtis, nes jis nepatenka į „teisėto naudojimo“ sąvoką, kaip tai suprantama pagal šios nuostatos b punktą, ir bet kuriuo atveju sėkmingai nepraeina trijų pakopų patikrinimo, numatyto minėtos direktyvos 5 straipsnio 5 dalyje.

V – Išvada

83. Atsižvelgdamas į visa tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Rechtbank Midden-Nederland* (Midden-Nederland pirmosios instancijos teismas, Nyderlandai) klausimus:

Vaizdo ir garso multimedijos aparato, kaip nagrinėjamasis pagrindinėje dalyje, kuriame pardavėjas įdiegė hipersaitus, nusiunčiančius į interneto svetaines, kuriose be autorių teisių turėtojo leidimo siūlomas laisvas priėjimas prie autorių teisėmis saugomų kūrinių, kaip antai filmų, serialų ir tiesioginių programų, pardavimas:

— yra „viešas paskelbimas“, kaip jis suprantamas pagal 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo 3 straipsnio 1 dalį, ir

— jam negali būti taikoma Direktyvos 2001/29 5 straipsnio 1 dalyje numatyta išimtis, nes jis nepatenka į „teisėto naudojimo“ sąvoką, kaip tai suprantama pagal šios nuostatos b punktą, ir bet kuriuo atveju neatitinka minėtos direktyvos 5 straipsnio 5 dalyje įtvirtintų taikymo sąlygų.

59 — Ten pat.

60 — 2014 m. birželio 5 d. Sprendimo *Public Relations Consultants Association* (C-360/13, EU:C:2014:1195) 53 punktas ir jame nurodyta teismo praktika.